

Elviselhetetlen

A Port Fare trilógia harmadik része

Sherry Gammon

Dream
válogatás

A fiatal, jóképű és vicces Booker Gatto nemrég hagyta ott veszélyekkel teli munkáját, hogy nyugodt, kiegyensúlyozott életet kezdhessen. Egyetlen dolog hiányzik számára a boldogsághoz: egy igazi társ. De a szerelem elkerüli, és a múlt árnyai még fogva tartják a szívét. De bármennyire is próbálja kizárni az életéből az érzelmeket, nem tudja nem észrevenni a gyönyörű és okos Tess-t.

Tess Selleck bujkál. Egy olyan kapcsolatból próbál kilépni, melyben mindennapos a megaláztatás és a szenvedés. Egy erőszakos és durva férfi elől menekül, aki egykor a férje volt. Tess átmenetileg nyugalomra talál Booker mellett, aki napról napra vonzóbb számára, de a bizalmatlansága a férfiakkal szemben óvatosságra inti.

Kétséges, hogy a két megsebzett léleknek van-e közös jövője. Vajon a szerelem és a bizalom segíthet rajtuk, vagy éppen ezek az érzések válnak elviselhetetlenné?

Elviselhetetlen

Sherry Gammon így ír a könyvről:
„Elsőéves kollégistaként a szobatársnőm középiskolai évkönyvét lapozgattam, amelyben felfigyeltem egy fiú képére. Megtudtam, hogy a srác nem sokkal korábban öngyilkos lett. Ez a boldogtalan vég nem hagyott nyugodni. A következő félévben házi dolgozat gyanánt megírtam a fiú történetét abból a kevésből, amit tudtam róla. A tanáromnak tetszett a sztorim, én pedig kiírtam a lelkemből a feszültséget, amelyet ennek az idegennek a halála keltett bennem. Azóta se hagytam abba a történetmesélést...”

Ne csüggedj, ha nem olvastad a sorozat előző részeit, hisz Tess és Booker története önmagában is élvezetes olvasmány!

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.wordpaintingsunlimited.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„A könyv tökéletes elegye románcnak, izgalomnak, gonoszságnak és drámának. Szívszorító és egyben inspiráló Booker és Tess harca, hogy megszabaduljanak a múltjuktól, és megtalálják a boldogságot. Nevettem, sírtam, éljeneztem. Nagyon ajánlom mindenkinek a teljes Port Fare-trilógiát.”

Barnes and Noble

„Egy megrendítő történet a barátságról, a félelemről és az embereket elválasztó falak lebontásáról. Jól megírt regény megható befejezéssel.”

Goodreads

„Sherry összes könyvének nagy rajongója vagyok. Nagyon tudja azt, hogyan kell játszani a szívünk húrjain. Most sem okoz csalódást a lenyűgözően jóképű Bookerrel a sorozat fináléjában. Az Elviselhetetlen egy olyan szerelmi történet, mely során újra beleszerethetünk Port Fare-i hőseink mindegyikébe.”

Amazon

„Igazi, őszinte, áradó érzelmek szövik át a sorokat. Nemcsak a lelkünket simogatja a történet, hanem erőt is ad, és példát mutat, hogyan szabadulhatunk meg a múlt béklyóitól.”

Giselle of Xpressoreads

„A Port Fare-sorozatot olvasva felgyorsul a szívverésünk, és az izgalmunk minden fejezettel egyre csak fokozódik, miközben sohasem tudhatjuk igazán, hová vezet bennünket Sherry Gammon a következő pillanatban, de nagyon várjuk, hogy ott legyünk.”

Free Reading Online

Sherry Gammon

Ébülhetetlen

— részlet —

– Muszáj ebben a pink ruhában, Lilah...? – Kikapom a kezéből a rózsaszínű selymveckot, és görnyedt tartásomról, összeszorított számról lerí, hogy milyen szerencsétlen vagyok. – Tudod, hogy a zöld a kedvenc színem...

– Hát, bocsika, te rossz életű macsek... – mosolyog rám Lilah édesen. Mióta szélhordta kis családjunk tagja lett, átvette Seth feleségének, Maggie-nek (vagy ahogy gyakran hívom: Meggymagnak) velem kapcsolatos poénkodását, beleértve a nevemből facsart macskás vicceket is. Ami, be kell valljam, jobban szórakoztat, mint kéne... – A diszkont méteráruboltból kifogyott a zöld selyem, úgyhogy törődj bele a rózsaszínbe. – Bájosan int felém, és rám csukja a fürdőszoba ajtaját.

Összeszorítom az öklömet, benne a 80-as évek elsőbálozó ruháit idéző rongyot, és felnyögök. – Hát, akkor ez van, szedd össze magad, haver, és vedd fel ezt a vackot. – A mosdó fölötti ovális tükörbe pillantva önmagam képmására bökök. – Te kötötted ezt az átkozott fogadást, hát most megfizetsz!

Lilah júniusban robbant be Port Fare életébe, hogy boszút álljon a bátyjai haláláért. A három kábszerdílerért... Beteg agyú gengszter apja bemesélte neki, hogy én és a legjobb barátom, Seth vagyunk felelősek azért, ami a bátyjaival történt. Ami igaz, igaz: technikai értelemben ez így is van. Hiszen

akkoriban Seth meg én a kábszerellenes mobilkommandó titkos ügynökei voltunk, és a Dreser fivérek éppen ránk osztották.

Akkoriban meg voltam győződve arról, hogy Lilah mindannyiunkat meg akar ölni, bármennyire is hangoztatja, hogy ő csak egy ártatlan gyalog ebben a játszmában.

Mindent bevettem, hogy megkeserítsem az életét, aztán kötöttünk egy fogadást, hogy ha kiderül, igaza volt, akkor bocsánatot kell kérnem mindenkitől a haveri körben, és le kell viaszolnom a kocsiját – egy szál selyemruhában...

Nos, kiderült, hogy mégsem nekem volt igazam, ráadásul még feleségül is ment a másik jó barátomhoz, Cole-hoz. Most az ő fürdőjükben ácsorgok, és viszolyogva bámulom a csicsás női holmit a markomban. De hát be kell tartanom, amit ígértem. Hiszen sohasem szegem meg a fogadalmaimat.

Kihámozom magam a pólóból, farmerből, és saját ruhámat a pultra rakva elkezdem magamra húzkodni ezt a borzalmas cuccot, aminek száz rétege, fodra van. Úgy áll kifelé rajtam, mint egy sátorlap. Megnézem a bevarrt címkén a méretet.

– 3X, ne már...?! – ordítom, és hallom a két nő, Meggy-mag és Lilah vihogását az ajtó túloldaláról.

Visszafordulok a tükör felé, lesimítom a hajam kétségbeesésemben. Igen, igazam volt: a rózsaszín nem áll jól az arcszínemhez, hogy a többi zavaró tényezőről már ne is beszéljünk...

A vékony spagettipántot babrálva a vállamon megjelenik lelki szemeim előtt Maggie és Seth nagy, laza pulóvereikben, Cole meg Lilah pedig vastag dzsekiben. – Meg fogok fagyni – morgok magamban. Hiába van még csak október, már beállt a csípős hideg. Milyen jó is itt nekünk, New York állam északi részén...

Csak magamat okolhatom ezért az ütődött időzítésért. Ha nem lettem volna nyakig a jogi praxisom beindításában, akkor már túl lennék ezen a nyomorult waxoláson, de valószínűleg ez az első valamennyire is szabad szombat azóta,

hogy otthagytam a rendőrséget. Az is beletelt némi időbe, hogy kiheverjem a nyári afféromat Lilah apjának verőlegé-nyével. Megtapogatom még mindig kissé érzékeny orromat. Hála istennek, a jogi diplomámmal most már nem kell többé erőszakos kalandokba bonyolódnom. Békés, csöndes életet kezdhetek.

Ebben a váll nélküli cuccban legalább jól érvényesülnek a bicepszeim. Pózolok kicsit magamnak a tükörben. Azt szoktam mondani, hogy imádok a konditerembe járni, de igazság szerint inkább csak azért megyek, mert a szerelem elkerül, és akkor mi mást tehetnék a szabadidőmben?

– Na, elég volt az önsajnálataból, Gatto! – förmedek a tükörképemre. – Te választottad ezt a szerzetesi létformát. – Ám rögtön ráébredek, hogy az elmúlt két hónapban, amikor együtt dolgoztam az irodám kialakításán Tess Bennett-tel, némileg meggyöngült az elszánt távolságtartásom a szebbik nemtől.

A lány a sürgősségin dolgozott korábban, a kórházban, amíg Cole doki meg nem kért, hogy segítsem őt másutt elhelyezkedni, mert elájult egy vérbe borult páciens láttán. Nem tudták használni se vérvételhez, se máshoz. Nekem meg kellett egy titkárnő, és mivel Cole barátom jó munkaerőnek tartotta, felvettem. Okos döntés volt: Tess tudott dolgozni, és nem nézte, hol a munkaidő vége, sokáig benn maradt velem esténként, hogy felállítsuk a nyilvántartási rendszeremet. Aztán lassacskán Tess feloldódott, már megszólalni is mert, amit nem nagyon tett meg, amíg a kórházban dolgozott. Két hét elteltével már rám is mosolygott – a szemembe nézve, és nem csak lesütött szemmel, ahogy korábban mindig az eltelt négy év során. – És micsoda mosolya van – mormogom magam elé, és oldalról kezdem nézegetni magam a tükörben.

Bárkié volt is ez a ruci, az hétszentség, hogy idefőnt volt mit belepakolnia! Eltartom magamtól a mellben bő anyagot, és vigyorgnom kell, mert eszembe jut valami. Ha már lúd, legyen kövér, gondolom, és összegyűrve felmarkolom

a pólómat, mielőtt még beleszuszakolnám a lábfejemet a förtelmesen flitteres szandálba, amit Lilah odakészített nekem. Még szerencse, hogy nem magas sarkú...

Nevetés hullámzik át a nappalin, és füttyszó is fogad, ahogy belépek. Seth odalép hozzám, hogy bekandikáljon méretes dekoltázsomba. – Mi a fene, egy gyors cicifeltöltést is csináltattál? Mit tömködtél be oda? – kíváncsiskodik.

– A pólómat – közlöm büszkén, és elhessentem tapogató kezét. – Majdnem felvettem a farmergatyámat is ehhez a felsőhöz, de nem akartam túlságosan hasonlítani Dolly Partonra.

– Hé, Booker...! – Ahogy Lilah felé fordulok, vaku villan.

– Nem szeretném, ha fölraknál az Instagramra – bökök figyelmeztetően a fényképezője felé, és pislognom kell. Aztán megköszörülöm a torkomat, mert nem halogathatom tovább. Essünk túl rajta. – Ha jól emlékszem, azt is megfogadtam, hogy a színetek előtt bocsánatot kérek.

– Nem kell, egyáltalán nem ragaszkodom hozzá – tiltakozik Lilah két kézzel, és úgy rázza a fejét, hogy barna fürtjei le-föl ugrándoznak.

– Ha egyszer megígértem, hát megígértem! Mindig tartom a szavam. – Színpadiasan meghajolva kezét csókolok neki. – Ne haragudj, hogy olyan nagyon... izé voltam – Meggymag felé fordulok vigyorogva. – Olyan nagyon nagy... fenékcarc.

Korábban Maggie segítségét kértem a csúnya beszédem kordában tartásában. Egy régi cserépedényt ki is nevezett erre a célra, és ráírta: „Szitokbödön szutykos szájuaknak”. Vágott egy rést a fedelébe, hogy amikor kicsúszik valami keresetlen a számon, beletehessek egy negyeddollárost. A munkahelyi asztalomon tartom azóta is. Általában mindig kell bele pénzt tenni. Fejlődésben vagyok még.

Felegyenesedem a meghajlásból. – Félre a tréfával, tényleg bocsánatot kérek, Lilah.

Átölel. – Kösz, hogy annyira törödsz Duckyval – mondja halalkan. Így becézi Cole-t, mióta két hónapja, az esküvőjükön kiderült, hogy a valódi neve Duckworth Grimshad. Szegény fickó...

– Oké, hagyjuk a nyálas érzelmösséget. Ideje, hogy kimenjek lefagyasztani a hátsómat a narancsbogarak viaszolása közben. – Elindulok az ajtó felé.

– Hé, Booker, csak nem gondolod, hogy hagylak jéggégé fagyni abban a kis spagettipántosban? – Seth nem bírja elnyomni a vigyorát. Jaj, ne... Még mi jöhet ezek után?! – Hoztam neked egy kabátot is. – Seth benyúl egy barna táskába, és előhúzza egy rémesen bolyhos, fehér bundaszerűséget.

– Ő maga választotta neked! – ragyog büszkén Maggie, miközben én magamra húzom a borzadályt. Épphogy a műmellem alá ér az alja. – Ez csak egy boleró, ne rángasd – magyarázza Maggie, miközben én hátul próbálom lejjebb húzni.

– Kösz, haver – vicsorgok Sethre. – Tudjátok, hogy környezetvédő vagyok, úgyhogy nem hordok döglött állatot. – Elkezdem leráncigálni magamról a fehérséget, mire Seth lefogja a kezem.

– Booker, Booker... – korhol fejcsóválva. – Ne nézz ennyire ostobának, ez csak műszörme! – Maggie és Lilah nevet. Cole-ban van annyi tisztesség, hogy összeszorított szájjal leplezni igyekszik a vigyorgást.

– Hol van Sofia? – nézek körül. Lilah csak két hónapja tudta meg, hogy halottnak hitt gyermeke mégis életben van. Sofia az anyja kiköpött mása – és ugyanolyan botrányos karakter.

– Szunyál – nyugtat meg Lilah.

– Akkor jó. – Semmit sem szeretnék kevésbé, mint hogy Sofia női ruhában lásson. Kezdetől fogva ő a szívem csücske, nem szeretném kiábrándítani, ha már ő az egyetlen nő a földön, aki elhiszi nekem, hogy a vízen is tudok járni.

Kimasírozok a házból, nyomomban az egész csapattal. Lilah kocsijára némileg rádőlve, kezemben a sárga ronggyal és a zöld viaszosdobozzal nekilátok a feladatnak. Az ótvaros északi szél ekkor a ruha alá kap, és megbögyörözi... a bögyörömet. Nem hiszem el, hogy ilyen szóra fanyalodom, ráadásul gondolatban!

– Várhatunk ezzel tavaszig, Book – szólal meg Lilah. – Tényleg, mondjuk azt, hogy kész vagy!

– Szó sem lehet róla, amit megígértem, megígértem. – Egy második szélroham megint felkapja a ruha szoknyarészét, miközben a motorháztetőt fényesítem. – Micsoda hülyeség... – morgok, és megpróbálom lesimíthatni a ruhát. Hogy bírják ezt a nők?!

– És hogy van a férfiasságod? – kuncog Seth. Ádáz pillantásom csak olaj a tűzre, azaz a jókedvükre.

– Igazán legyantázhattad volna a lábadat – fintorog Cole színpadiasan.

– Nocsak, talán nem szereted az európai stílust? – Kissé feljebb húzom a lábamon a selymet.

– Ezt nem európainak, inkább mamutbundának nevezném – jegyzi meg Cole, a Kétbalkéz, és megigazítja a kilazult kötést a csuklóján. Már megint baleset érte...

A kocsii hátulján folytatom a viaszolást, miközben énekelve dünyögöm: – *Én, a kis autómosó tündér...*

– Még mindig nem adtam fel, hogy összehozzalak a lánnyal, akit a lakberendezési tanfolyamon ismertem meg, Book. Nagyon helyes... És csinos! – mondja Maggie. Ó, egek... Amióta ő meg Seth összeházasodott júniusban, egyfolytában azon töri magát, hogy összehozzon valakivel.

– Adtam neked egy kívánságlistát már régen. Ennek fényében kijelented, hogy ez a hölgyemény megugorja a szintet nálam? – érdeklődöm udvariasan.

– Magas, és vörös a haja – mondja biztatóan.

– És a lista többi részével mi van...?

– Ne már, Book, nőj már fel! – fakad ki Maggie, és harciasan vékonyka csípőjére teszi a kezét.

– Azok a bizonyos dolgok nekem nagyon fontosak, Magocska. Muszáj, hogy kézbe tudjon venni egy fegyvert, és tudjon is bánni vele! Én aztán nem akarok egy elkényeztetett kis nyafkát feleségnek. Egy afféle anyámasszony katonáját női kiadásban. Nyifi-nyafi-nyuszt... – Imádom szívatni

Maggie-t. Tudom, mennyire utálja a fegyvereket, ezért aztán nem is tud löni.

– Nem vagyok nyífi-nyafi, te idétlen Garfield – duzzog. Ami enyhe kifejezés, mert ha valaki, hát ő aztán egyáltalán nem nyífi-nyafi. Ellenkezőleg – igazi harcos típus: eltökélt, erős. Kemény fából faragták. Tizennyolc évig élt egy erőszakos alkoholista anyával, innen a keménysége.

– Azt is mondtam, hogy AB negatív legyen a vércsoportja – emlékeztetem, és újra megdörgölök a kocsiajtón egy különösen makacs foltot.

– De ez már tényleg vicc, ugye? Micsoda ökör lista ez – morgolódik. – Vagyis inkább te vagy az ökör... – Megcsóválja a fejét. – A cickód mellesleg éppen kibuggyan – mutat a ruha mellrészére, ahol a begyűrt trikó éppen kifelé igyekszik. Visszanyomkodom a helyére, és vígan fütyörésem tovább az autósós nótát. Nem ártana most már gyorsan befejezni ezt a melót, és levenni ezt az idétlen ruhát.

– Mami, Booker bácsi miért van lányruhában? – hasít bele Sofia éles kis hangja békés fütyörészésembe. Megpördülök, és farkasszemet nézek a kis angyallal, aki a mamája mellett ácsorog, és álmosan dörgöli a szemét.

– Most lesz mindjárt a halloween, emlékszel? Booker éppen megmutatja a jelmezét, amit majd akkor visel – vágja rá Lilah szemrebbenés nélkül. Felkapja a tetőtől talpig rózsaszínben pompázó kislányt, és a kabátja szárnyát rákanyarítva a csípőjére ülteti a gyereket.

– Viccesen néz ki – állapítja meg Sofia. – És miért pucolja a kocsidat?

Mielőtt bárki felelhetne neki, egy ütött-kopott Honda Civic parkol le dohogva-köpködve Cole sárga Cape Codja elé. Tess száll ki belőle farmerban és kék pulóverben – fantasztikusan fest. Persze, akkor is fantasztikusan nézne ki, ha egy műanyag bevásárlószatyrot venne magára. Kinyitja a csomagtartót, és bedobja a táskáját, aztán indul a ház felé. Felénk.

– Szia, Booker – ereszt meg Tess egy szégyenlős mosolyt felém, amint elmegy mellettem. – Szép... kis ruha...

Imádom, ahogy mosolyog. Lehajtja a fejét, és lesüti a szemét a vastag, fekete pillák mögé. Mások persze azt mondanák, hogy iszonyú gátlásos, de én inkább úgy fogalmaznék – és talán nem lőnék nagyon mellé –, hogy kicsit félős. A haját feketére festeti, és sötét kontaktlencsét hord. Elég régóta vagyok zsaru ahhoz, hogy rögtön kiszúrjam, ha valaki álcázza magát. Ezt Tessnél is rögtön kiszúrtam.

– Tudod, fogadtunk, és szeretem állni a szavam – magyarázkodom, és gyorsan átmegyek a kocsí túloldalára. Ennek a büntinek már hamar véget kell vetni, mielőtt még valaki erre járna.

– Szia, Tess – üdvözlí őt Lilah. – Elég jól fest a fickó ebben a ruhában, nem?

Tess a műmelleimre néz. – Hát, biztos, hogy jobban kitölti a ruhát elöl, mint én tenném – jegyzi meg.

Ó, basszus... Elfelejtettem, hogy többféleképp vagyok ciki – merthogy a cici... Ugyanakkor tetszik Tess válasza – még sohasem próbálkozott azzal, hogy bármi humorosat mondjon.

– Jó benyögés, Tess – nevetek, és megpróbálom a műszörme kabátkát ráhuzigálni a műmelleimre. Tess elpirul. – Bocsi, asszem, ezt nem kellett volna... Inkább...

– Tess, nincs miért elnézést kérned – szól rá Meggyimag. – Én ugyanezt gondoltam magammal kapcsolatban. – Maggie és Lilah vidoran összeüti az öklét nagy egyetértésében. Tess a felemelt keze mögé rejtí a mosolyát.

– Sajnálom, hogy nem szóltam a jövedelemről, de elfelejtettem, melyik étterembe beszéltük meg... – Tessnek nincs mobilja. Felajánlottam neki, hogy a cég nevében finanszírozok neki egyet, de makacsul tiltakozott. Mivel sohasem szokott makacskodni semmiben, hát ráhagytam, nem akartam erőltetni. – Lilah meg én amúgy is meg akartuk veled beszélni a dolgot – feleli Maggie. – Menjünk be, amíg Booker nem végez a dolgával. Meg lehet itt fagyni. Te vega vagy, igaz?

– Csak a lusta változatban – helyesbít Tess, ahogy a három nő elindul befelé Sofiával együtt, aki még mindig az anyján csüng.

– Az meg mi? – firtatja Maggie.

– Eszem csirkét és tejterméket, csak marhát és sertést nem. A készételeket is kerülöm, amennyire tudom, de például egy jó kis csokis sütinek egyszerűen nem tudok ellenállni. – Még látom Tess büntudatos arcát, aztán magukra csukják az ajtót. Mintha a csokis süti bűn volna!

Ha valaki, én aztán nagyon is tudom, hogy Tess mit eszik, és mit nem. Ha kimegyünk enni valahová, mindig salátát eszik. Én meg nem akarok akkora neandervölgyi húszabálónak látszani, amekkora valójában vagyok, ezért én is igyekszem beérni a salátával. Jaj, mit nem adnék most egy nagy szelet marhasültért a Zsíros Száj Grillbárban...

– Ez egy igazi szépség, ez a lány... – lép mellém Seth, és kizökkent húsos gondolataimból. – Azért megnyugtató a tudat, hogy egész mondatokat is hallani tőle. – Seth nekidől a kocsinak éppen ott, ahol az imént viaszoltam. – Még mindig randiztok?

– Tényleg randiztok? – kapja fel a fejét Cole.

– Elhozta az esküvőmre, nem emlékszel? – jegyzi meg Seth. – Maggie mondta a minap, hogy ezek ketten moziba mentek két héttel ezelőtt.

– Na, az a mozi nem randi volt. Csak megemlítette, hogy elmegy megnézni az új *Star Trek*et, amit én is éppen meg akartam nézni, úgyhogy csatlakoztam hozzá, ennyi. – Utoljára megsimítom a kocsi oldalát, és ráteszem a viaszra a fedelet.

– Hát akkor mondd meg, hányszor voltatok ebédelni az utóbbi... mondjuk hat hétben? – firtatta Cole.

– Fogalmam sincs... – dörzsölgetem a tarkómat. Nem akarok most erről csevegni velük. – Talán hússzor, de ezek mindig munkaebédek voltak. – Két barátomnak tágra nyílik a szeme. – Mivel éppen az irodámat csináltuk, ha nem emlékeznének. Valamit csak kellett közben enni is, nem? Nem azt akarom mondani, hogy nem csinos, meg minden, de hát...

– Én kedvelem, te nem? – Cole kiveszi a wakszos dobozt a kezemből, és kikapja a rongyot is a másikból, de el is ejti nyomban. Ahogy lehajolunk érte, persze összeütjük a fejünket. – Úgy értem, hogy semmi olyan nincs benne, amit ne lehetne kedvelni... – Cole a fejét dörzsöli. – Kedves lány, szorgalmas, jól is dolgozik.

– És nevet a vicceimen, ami szép dolog – teszem hozzá, miközben a nyomorult ruhát igazgatom magamon. A spagettipánt bevág a vállamba. – Most már többet beszél, amióta együtt dolgozunk. Tudtátok, hogy gimiben focizott? Vagyis dehogy, azt a kanadai, lacrosse nevű labdaelkapós krikettféléseget művelte. – Cole rázza a fejét. – És balettozott is. De a fő, hogy amikor ott van a közelemben, nyugalom száll meg. Béke... Nem érzem szükségét, hogy megjátsszam magam, vagy erőlködjem. Önmagam lehetek. Kivéve a húsevés terén, de hát magamnak csinállok ebből gondot, neki ehhez semmi köze. – A barátaimra pillantok, és rájövök, hogy ez a duma eléggé árulkodó. Mint egy szerelmes óvodás... Lehajtott fejjel megpróbálok férfiasan őszinte lenni. – Na jó, bevallom, hogy kedvelem. Nagyon is. Jobban, mint szeretném... – Tétován vakargatom az állam.

– Bocs, de ezt nem értem. Miért zavar ez téged? – Cole megint ledobja a rongyot, de most hagyom, hogy ő vegye fel, egyedül.

– Doki, hová tetted a szemed? Nem látod, hogy álcázza magát? Vajon ki elől bujkál? És egyáltalán, minek kell neki rejtőzködni? – vetem fel. – Akár egy maffiatag is lehet, aki túl akar járni az eszünkön. – Seth égnek emeli a tekintetét. – Na jó, talán nem bűnöző, de azért ezt a maffiadolgot jobb komolyan venni. Talán az exe van a dologban... – Seth most már a kezébe temeti az arcát. – Jó, csak ötletelek. A lényeg, hogy nem szeretnék több zúrt az életemben. Ezért hagytam ott a rendőrséget is. A munka már az agyamra ment, elhomályosította az ítélőképességemet. Átvette az irányítást az életem felett. Nem emlékeztek, hogy bántam Lilah-val, mielőtt hozzád ment volna, Cole?

Cole megveregeti a hátamat. – Dehogynem, Booker, és most is túlreagálsz a dolgot Tess-szel. Nem te mondtad éppen, hogy nyugodt vagy a jelenlétében? Miért nem ebben az érzésedben bízol?

– Lehet, hogy ez csak afféle vihar előtti csend – makacskodom. – Figyu, miután állást változtattam, azóta nem volt egyetlen pánikrohamom sem. Megint normális az életem, és ezt nagyon szeretem. – Kibújok a szandálból, a nyomorék fliterek belevájódta a lábujjaimba. – Mellesleg Tess azt mondta a minap, hogy a házasságot börtönnek tekinti.

– Tényleg ilyet mondott volna? Ki sem néztem volna bele egy ilyen merész mondatot. – Seth megint dévajul megpiszkálja a műmelleimet.

– El a kezekkel a kincseimtől! – Összefonom a karom a mellkasomon. – Múlt hónapban elég katasztrofálisan kezelt... illetve nem kezelt le egy ügynököt, akkor tartottam neki egy kis kommunikációs önérvényesítő tréninget. Szinte megsemmisült, amikor a fickót egyszerűen nem tudta levakarni. Valami elintézni válogott, és mire odaértem, ő már teljes pánikban volt. Simán kirúgtam azt az alakot, és hosszasan elbeszélgettem Tess-szel arról, hogy ne hagyja magát legközelebb. Most már jobban csinálja.

– Ha engem kérdezel, szerintem ne próbáld megítélni őt anélkül, hogy semmit sem tudsz róla – mondja Seth, miközben a tornác felé megyünk. – Talán csak egy szupergátlásos fajta.

– Hát lehet. Ti ketten azt gondoljátok, hogy mindenkinek meg kell házasodnia, hogy aztán boldogan éljenek, amíg meg nem halnak. Elfelejtitek, hogy én egyszer már végigcsináltam ezt a házasságosdit. – Megrázom a fejem, nehogy feljöjjenek az emlékek Nikkolynnról. Soha többé nem akarok ilyen katasztrófát hozni a fejemre. – Nem mindenki olyan szerencsés, mint ti.

– Csak meg kell találnod a megfelelő személyt, Book, és nem belerohanni egy bármilyen kapcsolatba. Nikkolynnt

három hete ismerted csak, amikor elvetted! – mutat rá Seth a tényre teljesen fölöslegesen.

– Talán így van, talán nem. Vagy az van, hogy én túl sok vagyok egyetlen nőnek. Úgyhogy meg kell osztanom ezt a Booker nevű fickót több irányban – ingerlem a barátaimat.

Seth megcsúszik a lépcsőn, úgy röhög. – Van még valaki a világon, aki nem érti, hogy miért nem vagy még házas?

– Akárhogy is, viccen kívül úgy gondolom, hogy nem kell elsietnem a második házasságomat, ha egyáltalán lesz még egy. Megtanultam a leckét.

Egy fagyos szélroham megint felkapja a ruhámat, ahogy a lányok jönnek kifelé. Szegény Tess felnyög, ahogy a hajába kap a hideg levegő. Utálja a telet.

– Elmegyünk ebédelni – közli Meggymag, és röpke csókot nyom Seth szájára, ahogy összetalálkoznak a lépcsőn.

– Cole, csinálnál egy szendvicset addig is Sofiának? Csak egy órászkára szaladunk ki. – Lilah felágaskodik, hogy megcsókolhassa a férjét. Legalább húsz centivel alacsonyabb Cole-nál.

– Boldogan, úrnőm. – Cole lehajol Sofia előtt, és a kislány a nyakába ugrik.

– Inkább spagettit csinálj! Légyszi, papi! – Sofia nem édeslánya Cole-nak, de az én barátom szívében pont olyan, mintha az lenne. Az örökbefogadást én intéztem. A kutyabőrös arisztokrata apja nem akart részese lenni a dolognak, ami nagyban egyszerűsítette a papírmunkát.

Lilah kifényezett kocsijára mutatok színpadias mozdulattal.

– Köszönöm. Jó ember vagy, Booker, bárki bármit mond. És elhiszem, hogy férfiember vagy, még ennek dacára is – bök a műcicimre.

– Csak ennyit láttok belőlem, amikor rám néztek? – panaszkodom játékosan, és átölelem magam. – Nekem agyam is van, nem tudjátok?!

Tess leszegi a fejét, hogy a gyönyörű mosolyát megint csak a föld lássa, senki más. Keresztülvillan az agyamon, hogy

talán mégis csak nagyon félénk, semmi egyéb, és megint túlreagálom a helyzetet.

De valahogy tudom, hogy nem csak erről van szó. Viszont nem igazán akaródzik tudni, hogy mi a baj vele. Most az egyszer magamévá teszem a „boldogok a lelki szegények” kitételt – jobb nem tudni mindent... Nem akarok több zűrzavart az életemben.

Ám be kell valljam, hogy ez csak önámítás. Mostantól csak ezen fogok rágódni, már tudom előre. Ennyit a nyugodt életről és a lelki békéről...

Kilenc és fél évvel korábban

– *Lúzerek, hagyjatok / Mi vagyunk a bajnokok...*

Hangosan zengjük, és büszkén. A focicsapatból is berohanak a haverok, hogy együtt ünnepeljük a nyerő gólt. A góloamat. A lacrosse csapatom éppen most nyerte meg a bajnokságot, úgyhogy azzal vannak elfoglalva, hogy engem – a csapatkapitányukat – széles vállukra emeljenek. Immár nem csak a Santa Mesa gimnázium Oroszlánok névre hallgató csapata vagyunk, hanem az állami bajnokság nyertesei is. Az ég kéken ragyog odafönt. A sístergő 34 fokos hőmérséklet pont olyan, amilyennek szerettem: forró. Körbemegyünk a pályán, miközben a bajnokos dalt ordítjuk teli tüdőből – már vagy ezredszer. Vörös hajamba sár tapad, az arcom is mocskos, csakúgy, mint kék-arany mezem. Már berekedtem a sok sikítástól, a hangom alig hallható, de nem nagyon izgat. Nyertünk! Egy nehéz szezonban, sok küzdelemmel, és éppen én, a fiatal újonc szereztem a nyertes gólt a csapatnak. Már három egyetemről is kaptam ajánlatot teljes ösztöndíjra, egy itteni kis főiskolától pedig részleges támogatást igazi szerelmemre, a táncra. Nekem áll a világ!

– Tess! Tess! – Ha ez a Mr. Dél-Kalifornia külsejű fickó, aki a nevem kiabálja, nem hadonászik vadul az orrom előtt, akkor

észre sem veszem. Kár lett volna! A fiú olyan, mint egy hollywoodi filmsztár: finoman markáns, napbarnította arc, szőke haj. Hajajjj... És még magas is! Kedveltem a magas fiúkat, hiszen én sem vagyok egy törpike a 180-as magasságommal.

– Tony, tegyél már le! – Többször meg kell paskolnom a focista srác fejét, aki a vállán visz, hogy figyeljen végre rám.

– Mi van, Tess? – kiabálja túl a hangzavart felpillantva.

– Azt mondtam, hogy tegyél le! – mutatok a földre.

– Csinálunk még egy kört, nem? – harsogja úgy, mintha ez magától értetődne.

– Tony, már háromszor körbementünk.

– Na ja, de ha most leraklak, akkor összetaposnak. Micso-da tömeg...

Igaza volt. Az osztálytársaim is beözönlének a pályára, mindenki ott kavargat körülöttünk a sáros, csupasz gödröcskével tarkított fűben, kiabálnak, éljeneznek, énekelnek. A hiányzó fűcsomók egynémelyikét az én ütőm vájta, erre büszke lehetek. Ikertestvérem, Abby fel-le ugrándozik, nekem integet vadul, és a nevem visítozza. A hangzavarban nem hallom, de le tudom olvasni a szájáról. A bátyám Abby mellett áll, karjával egy lány derekát öleli, akit még nem láttam. Ő is büszkén integet felém. Hirtelen eszembe jut az imént látott jóképű, szőke fickó. Hát-ranézek, hátha még látom, de nem... Na, puff neki!

Estefelé Holly, az edzőnk két asszisztensével bulit tart nekünk a tengerparton. A kaliforniai San Diego kertvárosaiban sok minden miatt jó lakni: az egyik, hogy le lehet menni a tengerpartra. Aztán jó még, hogy az időjárás többnyire szuper. A buli fő oka, hogy győztünk, de arról is szól, hogy nemsokára vége az iskolának. Alig hiszem el, hogy jön a végzős évem. Az idő mintha rohant volna velem ezidáig...

Kikapok egy vizesüveget a hűtőládából, és elindulok vele a part felé, hogy megnézzem a napnyugtát. Kell egy kis nyugalom – kezd elegem lenni a sívítózó lányokból, az egymás tenyerét csapkodó fiúkból. Az érettségi közeledtével hamarosan elveszítjük a fél csapatot, de kész vagyok megbirkózni

a helyzettel. Szeretem a kihívásokat; szeretem, amikor zajlik az élet. Akkor élek igazán. Terese Layla Selleck nem szokott meghátrálni. Olyan nincs...

Ahogy a partot ostromló hullámokat néztem és hallgattam, emlékképek cikáztak a fejemben: az első balettórám hat évesen... A tanár azt mondta anyámnak, hogy ne vesztgesse a pénzét, amikor felmerült, hogy a megfelelő fejlődésem érdekében esetleg különórákat kéne vennem. „Ennyi táncóra elég Tessnek. Talán egy kis torna jót tenne neki, meg hogy csináljon valami jópofát a többi lánnyal, de a tánc nem az ő terepe. Nincs meg benne az a plusz, ami ahhoz kéne.”

Akkor egy hétig sírtam. Végül az apám leült velem, és azt mondta, két lehetőségem van: – Lépj tovább, felejtse el, vagy bizonyítsd be, hogy a tanárod téved! – Az utóbbi verzió mellett döntöttem. A szüleim táncos DVD-ket vettek ki a könyvtárból, és én minden fölös percemet gyakorlásra fordítottam. Három évvel később a helyi elit balettiskola felvett, és rá hét évre szólót táncolhattam *A hatyúk tavában*. Hát igen. Akkor sem adtam föl, ma sem hátráltam meg, és a jövő szezonban sem fogok.

A hűs esti szél lúdbőrt borzol rám – csak egy farmersort és egy zöld, váll nélküli top van rajtam. A narancs és vörös csikozású eget bámulva dörzsölgetni kezdem a karomat, hogy felmelegedjek. Gyűlölöm a hideget... Jó, azért nincs hideg, de nekem már a 22 fok is kevés.

– Gyönyörű... – zendül mögöttem egy férfias hang. Olyan gyorsan pördülök meg, hogy oldalra kell lépjek, nehogy elvezítsem az egyensúlyomat. A magas, szőke isten, aki odaszólt nekem korábban...! Csak most hófehér nadrágban és ingben van, és ó jaj... Nagyon szívődöglesztően mosolyog rám. Ahogy a tengeri szél széles vállára és mellkasára tapasztja az inget, kirajzolódnak az izmai. Hm, nem semmi...

– Szia – vigyorgok idétlenül. Jaj, ne... Tess, szedd össze magad! – Igen, gyönyörű a naplemente ma. – Jesszusom, még közelebb jön. Rászólok magamra, hogy nyugi... Ez a fickó

valószínűleg már főiskolás, úgyhogy nem lenne szerencsés idétlen gimnazistának látszani. Vagyis annak, ami valójában vagyok.

– Nem a naplementére gondoltam, bár az is nagyon szép. Hanem rád! – Ragyogó fogakat villant a mosolyával.

– Köszönöm. – Megigazítom szétzilálódott lófarkamat, aztán zsebre dugom a kezem.

– Garen vagyok. Garen Johnson. Az unokatesóm, Jessie az utánpótláscsapatnál van – magyarázza. – Eljöttem érte, hogy hazavigyem, de közben megláttalak itt kint, egyedül. Már a meccs óta szerettem volna találkozni veled. Remélem, nem bánod. – A szeme még mosolygósabbá válik, ahogy hozzáté-
szi: – Nagyon klassz volt a meccsetek.

– Kösz. Terese Selleck vagyok, de Tessnek szólít mindenki. – Belenézek acélszürke, fekete pillákkal keretezett szemébe. Szép! És legalább tíz centivel magasabb nálam. Tökéletes!

– A Terese nagyon szép név – ha nem bánod, én maradnék annál. – Újabb mosoly, és érzem, hogy elvesztem... A nevemet nem túlságosan szeretem, ezért is hívatom magam Tessnek, de eszem ágában sincs emiatt vitába keveredni Mr. Tökéllyel. Úgy hív, ahogy akar...

– Jessie azt mondja, hogy még nem vagy végzős, ez igaz? Még sohasem hallottam olyasmit, hogy egy fiatalabb játékos legyen a csapatkapitány az utánpótlásban. – Összevont szemöldöke enyhe csalódottságról árulkodik, ha jól látom. – Azt hittem, idősebb vagy.

– Szerencsés vagyok, szerintem. Amúgy csak kilencedikben kezdtem a lacrosse-t – mesélem, aztán gyorsan hozzáté-
szem: – Pár hónap múlva tizennyolc leszek. – Jó, hát az a pár hónap valójában hét és fél...

– Remek – bólint.

Mintha kifogynánk hirtelen a szavakból mindketten. Az óceán felé fordulunk. Garen felvesz egy törött kagylóhéjat, és párszor megforgatja az ujjai között. Aztán lendíti a karját, hogy bedobja a vízbe. Megállítom.

– Várj... – Elé nyújtom a markom, ő meg beleteszi a kagylót; közben az ujjvégei megcirógatják a tenyeremet. – Nézd, milyen szép ez a fele! – mosolygok fel rá.

– Ha tökéletes lenne, akkor lenne csak érdemes megtartani, de ez csak egy vacak, törött darab – ráncolja a homlokát.

– Szerintem meg nem így van. Nem a tökéletességtől lesz valami szép. Odaadod? Nekem tetszik, megtartanám... – Vé-gigsimítom a csorba kis szivárványtöredéket.

– Persze, hogye, bár mint mondtam, nem ér semmit. – Megint a naplemente felé fordul. – Szóval te egy lacrosse csodagyerek vagy, aki szereti a tenger hulladékait – nevet fel. – Mondj még valamit magadról!

– Táncolok is, leginkább balettot. Leginkább abban reménykedem, hogy fősuli után egy utazó balett-társulathoz szegődhetek el. – Elismerően bólint, mire felbátorodva folytatom. – Elég jó sportlövő is vagyok légpuskával, de a pisztollyal is elboldogulok.

– Szereted a fegyvereket? – húzza össze megint a szemöldökét. – Én nem vagyok nagy barátjuk.

Na, puff neki... Kutatok az agyamban, hogy valami olyasmit mondjak, ami tetszeni fog neki. – Az anyám is utálja a fegyvereket. Amikor az apám kivisz minket a testvéreimmel célba löni, sohase jön velünk. Életében el nem sütött egy fegyvert, de olyan fegyvert még csak kézbe venni sem hajlandó, amelyik töltve van.

– Édesanyád nagyon intelligens, ez biztos. – Ha Garent még mindig zavarná a fegyverek iránti vonzalmam, hát jól elrejt egy újabb ragyogó mosoly mögé.

Jessie fut felénk a homokban, amint éppen a szörf iránti rajongásomról pletykálok.

– Garen! – ugrik lelkesen bátyja karjába.

– Hé, te rosszcsont, összekoszolod a nadrágomat. – Leteszi az unokahúgát, és lesöprögeti a homokszemeket a nadrágjáról. Tetszik, amikor egy pasi ad a külsejére. A körülöttem lévő srácok az iskolában, a pályán nagyon nem ilyenek. – Apád kért, hogy vigyelek haza. Mehetünk?

– Naná. Téged ne vigyünk el egy darabig, Tess? – néz rám Jessie. – Elise úgy tíz perce elment Shane-nel. Ugye, vele jöttél? – Jaj, már megint...! Ezt nem hiszem el. Elise a legjobb barátnőm annak ellenére, hogy megőrül a fiúkért. Máskor is előfordult már, hogy egyedül kellett hazamennem, mert ő összejött valami sráccal.

– Elviszlek szívesen – ajánlkozik Garen. Ó, igen! Ez a nap már nem is lehetne jobb!

Garen meg én az egész hétvégét együtt töltjük. Megtudom, hogy a Harvardra jár, és politikatudományt tanul. – Egy nap majd én leszek az elnök – jelenti ki. – Már mindent elterveztem. Íme, az életprogramom: most a Harvardra járok, még egy év az alapképzés, aztán még végigcsinállok három évet, meglesz a mesterfokozatom 23 éves koromra. Aztán elveszem feleségül a legszebb nőt a világon. – Megsimítja az arcomat. – Aztán felemelkedem a ranglétrán, tekintélyes politikus leszek, és 28 évesen indulok a képviselőségért.

– Ez lenyűgöző terv – felelem.

– Várj, ez még nem minden. Két évig leszek képviselő, aztán szenátor. Negyvenegy évesen megválasztanak az Egyesült Államok legfiatalabb elnökének – így ráverek egy évet Theodore Rooseveltre. – Fülig ért a mosolya. – Ó, és majdnem elfelejtettem: amikor 30 leszek, az én tökéletes feleségem gyermeket szül nekem.

Nem állhatom meg nevetés nélkül. – Hát te aztán tényleg mindent kiterveltél.

– Még szép. És mindez így fog megtörténni. Itt-ott talán egy-két apró változtatást eszközölök majd a terven, de nagyjából így lesz minden – szögezi le magabiztosan. – Ha az ember nagyon akar valamit, és tűzön-vízen át meg is tesz mindent érte, akkor eléri.

– Én is így gondolom. – Végre egy hímnemű, aki tudja, hogy mit akar! Mennyivel jobb, mint a legutóbbi srác, akinek a legmerészebb álma az volt, hogy valami ostoba videojátékban, ami a mániája volt, a következő szintre léphessen.

– Mintha lelki társak volnánk, nem? – Garen a vállával megböki a vállamat. Nem érzem agresszívnak, csak magabiztosnak, eltökéltnak. Tetszik úgy, ahogy van.

Vasárnap este visszamegy Massachusetsbe, aminek a szüleim nagyon örülnek. – Már egyetemista – horkan fel apa. – Tess, neked inkább korodbeliekkel kéne randiznod! Emellett még csak nem is szimpatikus. Nem tudom megmondani, hogy miért, de valamiért gyanús nekem. Nem nyerte el a bizalmamat.

Az apám figyelmeztetése süket fülekre talál nálam. Garen megbabonáz: választékosan fejezi ki magát, okos, ambiciózus. Sikeréhsége ragályos. A szüleim kedvéért érettségiig csak SMS-eket váltunk, illetve telefonon beszélünk. Garen eljön a bizonyítványosztó ünnepségemre, és utána elvisz engem és a szüleimet vacsorázni.

– Kérlek, ne ugorj fejest a semmibe – mondja anyám este, lefekvés előtt. Garen egész este elbűvölően csevegett, és nagyon udvarias volt, mégse hódította meg a szüleim szívét.

– Mami, én a Santa Mesa Állami Egyetemre megyek, ő meg Massachusetsben van. Nincs miért aggódnod – nyugtatgattam. – Azt már mondtam, hogy ő is egy fegyverellenes pacifista? – teszem hozzá abban a reményben, hogy ez kissé meglágyítja a szívét Garen iránt.

Kapok egy puszit. – Remek. Akkor menjünk aludni. – Nem olyan lelkes, mint szeretném, de kezdetnek talán megteszi.

Két hónap telik el, és Garen repülőn érkezik hozzám egy hosszú hétvégére a Harvardról, hogy segítsen nekem beköltözni az egyetemi kollégiumba. Több sportösztöndíj-ajánlatot elutasítottam, például a Dél-karolinai Egyetemét is, de egy kisebb összegűt elfogadtam a Santa Mesán, mert azt táncra adták. Ez egy kis főiskola, amelynek nincs annyi pénze, mint a nagy egyetemeknek. Sebj, nem számít, csak az, hogy idővel megnyithassam saját táncstúdiómat – azután, hogy beutaztam a világot egy társulattal. Garen komolyan gyözköd, hogy nem szabad egyetlen tárgyra építeni mindent – különösen, ha

saját vállalkozást szeretnék. Belátom, hogy igaza van, ezért a tánc mellé a közgazdasági-üzleti stúdiumokat is felveszem. Nem egészen erre gondol, de nem nyomul tovább a témában. Legalábbis nem túl gyakran... Annak sem nagyon örül, hogy San Diegóban járok főiskolára.

– A Harvardnak nagyon jó üzleti iskolája van – érvel. – Miért nem akarsz közel lenni hozzám?

– Gyűlölöm a hideget. Vagyis inkább nem bírom. Te meg annyi kredites kurzust vettél fel, hogy napi 18 óra is kevés hozzájuk. Úgysem látnálak. – De nem ez a lényeg, hanem az, hogy az én szüleim nem gazdagok. Az apám tanár, és általában nagyon be kell osztaniuk, amijük van. Akár egy részleges ösztöndíjat is feladni a mi helyzetünkben maga volna a luxus. Nem engedhetjük meg magunknak.

– Ez elég gyerekes érvelés, Terese – méltatlankodik, és lerakja az utolsó kartondobozomat a kollégiumi szobámban. – És ha már New York-i vagy massachusettsi szenátor vagyok, akkor is azt fogod mondani, hogy nem vehetsz részt az életben, mert esett egy kis hó?!

Most vajon házasságról beszél? Annyira megdöbbenek, hogy először nem is tudom, mit mondjak. Garen nem az a lelkizős-érzelmes típus, nagyon ritkán csókol meg. Csak onnan tudom, hogy szeret, hogy egyszer a születnapomra küldött rózsacsokorhoz mellékelte cédulára ráírta. – Persze, hogy része akarok lenni az életednek, és nem számít, hol kötsz ki – mondom, és elsimítom a hajam az arcomból. – Akkor is odaköltözöm majd hozzád, ha a foglalkozásod hideg éghajlatra vezérel.

– Köszönöm. – Homlokon csókol, és meghúzgálja a lófarkamat. – Még sose gondoltál rá, hogy levágasd a hajad? Valami divatosabb fazonra. Most már te is egyetemre jársz, és ha majd elnök leszek, akkor tökéletesen kell kinézned, tudod?

– Nem tetszik a hajam? – kérdezem megjátszott könnyedséggel, nehogy eláruljam a sértettségemet.

– Szerintem gyönyörű hajad van, de úgy hordod, mint ha még mindig gimis kislány lennél. Úgy gondolom, hogy

lélegzetelállító lennél egy rövidebb, kifinomultabb vonalú frizurával. – Felkap, és körbeforog velem, miközben játékosan harapdálja a nyakamat. – Nem erőltetem, Terese, csak mondom.

– Majd meggondolom – mondom, amint letesz a földre. Soha életemben nem akartam rövid haját, így szeretem. És nem is túl hosszú – csak a melltartóm pántjaig ér hátul.

Szeretem Garent. Energiája, életigenlése ragályos; mellette úgy érzem, hogy mi, ketten akár meg is hódíthatnánk az egész világot, ha akarnánk. Senki és semmi nem állíthatna meg. Olykor azonban sértőek a megjegyzései, majdhogynem gorombák. Mintha még mindig csak 14 lennék, és Ms. Liddy leckéztetne a balettórán... Aki ragaszkodott hozzá, hogy minden kis táncosnője csontváz legyen, úgyhogy a rosszullétig éheztettem magam, csakhogy neki megfeleljek. Egy nap elájultam az iskolában, bevittek a kórházba, ahol infúziót kaptam. Apám meg akarta tiltani, hogy táncoljak, anyám, aki higgadtan gondolkodott, és maga is táncolt korábban, azt javasolta, hogy legyek vega: – Akkor majd nem kell éheznie soha többé, mégis vékony lesz. És ráadásul még egészségesebben is fog táplálkozni, mint te, drágám – mondta apámnak, aki ezzel nem vitatkozhatott, lévén egy megszállott hamburger- és chipsfaló.

Amikor hazavittek a kórházból, a szüleim leültettek az étkezőasztalhoz, és apám rákezdte: – Kicsim, rájöttem, hogy Ms. Liddy egy igazi diktátor... – Anyám ekkor összevont szemöldökkel oldalba bökte, mire apám nagy szemekkel ránézett. – Hát az, nem? – morogta. – Nos, akár az, akár nem, nekünk fontos a te egészséged! Értjük, hogy a tánc az életed. De a szüleid vagyunk, és nem engedhetjük, hogy tönkretedd magad az éhezéssel. Úgyhogy szabunk neked néhány feltételt ahhoz, hogy folytathasd a táncolást.

– Micsoda?! – fonom össze felháborodottan a karom.

– Jól hallottad. Szeretnénk, ha a tánc mellé találnál egy másik sportot, ahol kiélheted az energiáidat. Anyád főiskolás korában futóatléta volt, mint tudod, és ez nem vonta el őt

a táncról. Sőt, sokkal jobb lett az állóképessége. – Bólintok, de nem túl lelkesen, nem tudom, mi jön még. – Neked nem kell futni – folytatja apám –, a főiskoládnak van egy kitűnő gyeplabdacsapata. – Na persze, apám kézilabdázott a suliban, elfoglalt a labdajátékok iránt.

– Vagy ott van a lacrosse, az is gyönyörű sport – veti közbe anyám

– Igen, az is szóba jöhet – ráncolja a homlokát apám. – Tess, mindenképpen kell valami a tánc mellett. Ha tetszik, varrószakkörbe is mehetsz, mindegy, csak ne tegyél fel mindent egy lapra! És arról szó sem lehet, hogy éheztesd magad! Próbálkozz a nyúlakájával, ha az megfelel – anyám megint oldalba böki –, csak egyél normálisan, ifjú hölgy!

A lehetőségek szemrevételezése után a lacrosse-t választom. A tánc marad azonban mint első szerelem, bármennyire nem tetszik is Garennek. Úgy érzem, ha része akar lenni az életemnek, ezzel ki kell egyeznie.

Távkapcsolatban vagyunk még vagy két évig, amikor Garen végez az egyetemen, és állást kap egy texasi szenátor mellett. – Gyere hozzám feleségül, Terese! Megőrülök érted! – könyörög, amikor odarepülök hozzá az első év utáni nyáron. Éppen huszonhárom éves. Tartja magát az életprogramjához...

– De én még húsz sem vagyok! Nem korai még a házasság? – vitatkozom. – És mi lesz a tanulmányaimmal?

– Texasban is tanulhatsz. Dallasban rengeteg jó főiskola van. Nem mondhatod, hogy a mostani egyetemed az Államok legjobbjá, ugye? Akkor meg mit számít, hogy Texasban szerzed meg a diplomádat? – Nem először történik, hogy Garen arra céloz, én hozzá képest másodrendű helyre járok. Kapcsolatunk elején már rájöttem, hogy Garen igazi sznob, legalábbis ami az iskolákat illeti. Megpróbáltam felülemelkedni ezen, és bemagyaráztam magamnak, hogy ő egy karrierorientált, ambiciózus ember – és amúgy sincs tökéletes férfi a földön. Mindenkinek van valami hibája. És ha a sznobizmus hiba,

hát vannak ennél nagyobbak is... Nyugodtan megbékélhetek vele.

– Kérlek, költözz ide, Terese! Vagy talán nem szeretsz, né-
tán van valakid? – kérdi, és szürke szeme összeszűkül.

– Persze, hogy nincs! – Hozzásimulok. – Nagyon cuki
vagy, amikor féltékenynek látlak! – mosolygok rá. – Jó, meg-
gondolom a javaslatodat...

Garen a következő két hétben folyton ezzel nyaggat. Egy-
szer tényleg nagy politikus lesz belőle. A szüleim egyáltalán
nem lelkesednek a házasságért és a költözésért, mert úgy
érzik, túl erőszakosan nyomul. Figyelmeztetnek, hogy a há-
zasság komoly dolog, ne vegyem félvállról. „Ez nem olyas-
mi, amibe csak úgy beleugrunk, aztán meg kiugrunk belő-
le, Tess”, figyelmeztet apám. Végül mégis csak belemegyek
a házasságba, mert szeretem Garent, és tudom, hogy megvan
benne minden, amire egy nő vágyhat.

A szüleim álomesküvőt rendeznek nekem. Hogyan hozzák
ki apám tanári fizetéséből, rejtély – azzal együtt, hogy igyek-
szem ott csökkenteni a költségeket, ahol csak lehet: nem veszek
ruhát, inkább bérelek egyet a kölcsönzőből, és legjobb barát-
nőm, Marta szüleinek kertjében tarthatjuk a fogadást. Az apja
ügyvéd, és szenzációs házuk van egy lélegzetelállító parkkal.

A bátyám, Craig a menyasszonyával, Michelle-lel, és per-
sze ikertestvérem, Abby segítenek nekem feldíszíteni a ker-
tet. Tüllöket és szikrázó fényfüzérekkel aggatunk mindenhová.
A testvérem nagyon jó dekoratőr, ezért hagyom magam meg-
győzni, hogy a tüllt egy kis természetes szizállal* egyensúlyoz-
zuk ki. Amikor először elmondja az ötletét, bolondnak nézem:
– Szizál?! Biztos vagy benne? Mintha afféle bunkó hegyalakók
lennénk, nem? – Amikor minden a helyére kerül (a virágok
kivételeivel, amiket csak aznap hoznak frissen), kiderül, hogy
neki van igaza. Nagyon jól fest.

* Mexikói agávéfajta rostjaiból készült kötél, zsineg.

Megkapom azt az álomesküvőt, amire világeletemben vágytam. Holnap hozzámegyek a nagy Őhöz, álmaim fehér lovon ülő szőke hercegéhez.

Az esküvő napján Garen furán csöndes, ahogy a szülei is. Eddig csak néhányszor találkoztam velük, de tisztán érzem, hogy nemigen érdeklek őket. A szertartás során azon aggódok, nehogy otthagynak egyszer csak az oltár előtt, egyedül. Három számot végigtáncolunk, aztán elmegy a svédasztalhoz ennivalóért. A fotósnak szinte küzdenie kell, hogy pár képet csinálhasson rólunk. A fogadás után gyorsan elhagyjuk a házat, és egy csodás tengerparti hotelba megyünk. Egyszerre vagyok izgatott és ideges. Garen az első együttlétünket a nászéjszakára tartogatta, és most elfog a bizonytalanság. Mi van, ha csalódnai fog bennem?

– Garen, ez a szálloda gyönyörű ezzel az óceáni kilátással, és hogy még privát jacuzzink is van...! Nahát! – álmélkodom, és megpróbálom visszanyelni a torkomba toluló idegességgom-bócot.

– Egy kicsit jobb, mint a nyomi vidéki kerti parti, nem? – gondosan felakasztja a frakkját, és kioldja a nyakkendőjét.

– Nyomi kerti parti...?! – fortyanok fel, és az idegességet váltja bennem a bosszúság. – De hiszen gyönyörű volt az egész...

– Nem, Terese, nem volt az. – Lassan kioldja a cipőfűzőjét, és gondosan beteszi a fekete lakk lábbeliket a gardrób szekrénybe. – Azok a szármalmas virágok félig el voltak már hervadva, a dekoráció olcsó házi barkácsdolog. De tényleg – ki használ manapság úszógyertyákat? Meg szizált? Nevetséges... Ciki volt az egész. Hogy a fenébe tudom majd használni a fotókat pár év múlva a kampányomban? Senki sem vesz majd komolyan. Azt fogják gondolni, hogy valami faragatlan fickó vagyok, és nem egy elsőosztályú Ivy League-diplomás.

– Garen, ez nagyon durva... nem mindenkinek van szármolatlanul pénze otthon. – Letépek a fejemről a fátylat, és ledobom a toalettasztalra.

– Akaszd fel a helyére, normálisan! Most rögtön! – szól rám a fátyolra mutatva.

– Majd elrakom, amikor akarom! – fonom össze a karom, és próbálom visszanyelni a dühömet. Hiszen ő a férjem, nem az apám! Nem utasíthat így, mint egy gyereket.

Garen halkan ezt sziszegi felém: – Akaszd bel! A szekrénybe. Most! – Egy másodpercre átfut az agyamon, hogy mindjárt meg is üt.

Egy lépést hátrálok, ahogy felém jön, de gyorsan megpróbálok úrrá lenni az ösztöneimen. Biztosan túlreagálom a helyzetet, gondolom. – Majd beakasztom a szekrénybe, amint készen vagyok – felelem. Csak egy kicsit reszket a hangom, de azért állom a sarat.

Nem is látom, ahogy lendül a keze, csak azt érzem, hogy ég az arcom. Visszakézből ütött pofon. Megragadja a vállamat. Az ujjai belemélyednek a húsomba. Ettől biztosan véraláfutásom lesz. Annyira megráz, hogy még a fogaim is összekoccannak.

– Azt mondtam, hogy MOST.

– Hagyd abba, ez fáj! – Kitépem magam a keze közül, miközben legördül a könny az arcomon. Ahogy felém lép, hátrahökölök, eltakarom a szemem, és akaratlanul felsikoltok egy kicsit.

– Terese... – Garen magához húz, és a hajam kezdi simogatni. – Ó, Terese, bocsáss meg! Annyira sajnálom. – Előhúz egy zsebkendőt, és felitatja a könnyeimet. Egy vérfoltot látok rajta, ahogy elveszi az arcomról a textildarabot. Amit aztán gondosan összehajtogatva visszatesz a zsebébe

– Ez nem fog többé előfordulni, esküszöm – fogadkozik. – Csak megőrjít, amikor olyan durván szólsz hozzám. Nem szabad elfelejtenem, hogy más a családi háttérünk.

– Más a háttérünk? – Visszahökölök döbbenetemben. – Azt akarod mondani, hogy mivel gazdag családból jössz, akár meg is üthetsz engem? Hát nagyon tévedsz! Igen, nem fog többé előfordulni, mert nem fogom hagyni! Nem egyezek ki az erőszakkal, érted?

– Igen, persze – feleli merev arccal. Hátrálék, és vesz egy mély lélegzetet. – Bocsáss meg, Terese, hosszú volt a nap.

Az esküvői fogadás miatti csalódottságomat rajtad töltöttem ki, és ez igazságtalan. Nem fog többé előfordulni. Leül az ágy szélére, és a kezébe temeti az arcát. – Még sohasem ütöttem meg senkit. Nem is tudom, mi történt velem. Annyira szégyellem magam.

Könnyes szemmel néz fel rám. – Garen... – Leülök mellé, és megenyhülve átfogom a vállát. – Igen, hosszú volt a nap mindkettőnknek. Felejtjük el, ami történt! Örökre. – Beletűrok szőke hajába.

– Köszönöm, Terese. Meg sem érdekellek. – Gyöngéden megcsókolja még mindig égő arcomat. – Megígérem, hogy soha, de soha...

Bólintok. – Oké, borítsunk rá fátylat... Inkább lássunk neki a nászi teendőknél – mosolygok reményeim szerint csábítóan, és arra gondolok, hogy remélem, nem fogom megbánni ezt a házasságot Garennel.

Vissza a jelenbe

– Nem bánnád, ha inkább a saját kocsimmal jönnék mögötted? – kérdezem Lilah-t, miközben az autója felé vezet minket. Intek Bookernek – ennek a csaknem kétméteres, faltól falig vigyorával gödröcskéket villantó, barna szemű fickónak. Most sem marad el válaszul emblematisz mosolya, ami félig csábos-szexi, félig ingerkedően játékos. Ha még valaha beleszeretnék egy hímneműbe, könnyen lehet, hogy ő lenne a választottam. Ha... De soha nem fogok még egyszer ebbe az utcába bemenni. Soha!

– Tess, figyeltem a kocsidat, amikor leparkoltál, és nem volt túl biztató a hangja. Biztos vagy benne, hogy nem akarsz velünk jönni? – firtatja Lilah, miközben Maggie már száll is be a frissen kifényezett, narancssárga VW bogárba.

– Be kell ugranom a Walgreensbe – magyarázom. – Az étterem mellett van, úgyhogy...

– Nekem is kell onnan ez meg az, úgyhogy megállhatunk visszafelé – javasolja Maggie, és hozzáteszi: – Lilah-nak igaza van a kocsidal kapcsolatban. Tényleg elég pocsek a motorhangja.

– Hát akkor ezt meg is beszéltük – mosolyog Lilah kedvesen. Tudom, hogy csak segíteni akarnak, nekem viszont

megint haját kell festenem, és ott akarom megvenni a festéket.

– Hát jó – egyezem bele nem túl lelkesen. – Akkor hozom a táskámat. – Kiveszem a csomagtartóból a pénzt a táskával együtt, és gyorsan beszálok melléjük.

Lilah bekapcsolja a zenét az étterembe menet. Magamban mosolyogva gondolok arra, miközben halkán Ricky Martin szól, hogy milyen helyes Lilah-tól, hogy a halott anyukája kedvenc számait hallgatja. És vele együtt dúdol.

– Mit szól Cole ahhoz, hogy szerelmes vagy Ricky Martinba? – nevet Maggie.

– Nem fociznak egy pályán: Ricky csak a plátói szerelmem, Cole viszont testestül-lelkestül birtokol engem! – Lilah felhangosítja a zenét, és veri a taktust a kormányon.

Az elmúlt két hónapban Lilah és Maggie mindent megtesz, hogy barátkozzam velük. Hetente legalább egyszer elhívna valahová. Múlt héten a plázában töltöttünk egy egész napot, amikor az új lakberendezési vállalkozásuk keretében indított munkához vásároltak mindenfélét. Közben arckezelést és manikűrt is csináltattunk magunknak. Már évek óta nem volt részem ennyi önkényeztetésben. Utoljára a szalagavatómra készültem így. Ami már az ösködbe vész...

Miután elszöktem Garentől négy évvel ezelőtt, mindenki elszakítottam a kapcsolatot. El akartam tűnni, felszívódni, láthatatlanná válni. Ami egészen más életet követel meg, mint amiben korábban volt részem sportolóként és táncosként, amikor mindig az előtérben álltam. Most pedig akkor vagyok a legboldogabb, ha az árnyékban állhatok, háttérbe húzódva, ahol senki sem vesz észre. Vagy legalábbis azt hittem, két hónappal ezelőttig, hogy ez így jó. A két pár és Booker közelében rá kellett jönnöm, mennyire elmagányosodtam. Nyomorult lettem, aki rejtőzködik, és fél mindentől, mindenkitől. Vissza kéne kapnom az életemet, nem kéne anyyira rettegnem, hogy Garen megtalál. Mert a félelem még mindig áthatja az éjszakáimat és a nappalaimat is.

Leparkolunk az új vegaétterem, a Zöld előtt. – Tényleg jó hely lehet – jegyzi meg Maggie, ahogy a csupa üveg épület felé haladunk. – Még csak egy hónapja vannak nyitva, és már is asztalt kell foglalni, ha valaki itt akar vacsizni.

Ahogy az üvegfalra pillantva meglátom a tükörképünket, muszáj mosolyognom. Lilah, aki eredetileg arizonai, ugyanolyan vastag pulcsit visel, mint én – bár az övé narancsszínű, az enyém meg kékesszürke, hogy ne legyek feltűnő. Maggie viszont, aki tősgyökeres Port Fare-i, és hozzá van szokva ehhez a rémes hideghez, csak egy pólóban és farmerban van. Már a látványtól is borzonganom kell.

– Fázol? – kérdi Maggie. – Szerintem Lilah csomagtartójában van egy kölcsönpulcsi, ami az enyém, kiveheted magadnak.

– Nem fázom, csak akkor, ha rád nézek! Hogyhogy nem fagysz meg? – kérdezem, ahogy belépünk a tiszta fehér épületbe.

Maggie felnevet. – Megszoktam ezt a klímát. Gondolom, te még nem. Hova valósi vagy?

– Kaliforniába – felelem, miközben a pincérnő egy boksza vezeti minket, ami az egyik külső ablaknál van. Szuper, így aztán tényleg meg fogok fagyni...

– Nem árt, ha tudod, Tess: Port Fare-ben csak kétféle időjárás van: hideg és még hidegebb – szögezi le Lilah fanyarul. – Ha ezt az ember észben tartja, akkor nincs gond.

– Ez így nem egészen igaz – szegi fel a fejét Meggymag. – Négy évszakunk van nekünk is: nyár, előtél, tél és utótél. Az elő- és utótél nem más, mint egy nagy pocsolya eső, ónos eső és hókupac.

– És míg a tél ronda hideg, a nyár izzasztóan meleg – teszi hozzá Lilah.

– És miért vagy itt, ha ennyire nem bírod? – Fázósan ölelgetem magam, mert az ablakon át beszivárog a kinti hideg.

– Az emberek miatt. Imádom az ittenieket. Barátságosak, kedvesek, még ha a tél nem is az. Ez így már nem olyan rossz üzlet... – Lilah ránéz a telefonjára.

Ebben igaza van. Mosolyogva nézem újdonsült barát-nőimet, amint az étlapot böngésszik. Jó érzés, hogy megint vannak barátaim, akikben megbízhatok, és nem kell folyton alakoskodnom a jelenlétükben. Nagyon vágyom már arra, hogy egyszer normális életem lehessen. Már az is elég lenne, ha láthatnám a családomat. De nem, még nem lehet. Majd egyszer... Később. Próbálok nem odafigyelni sajnó szívemre.

Egy kék Ford Fusion áll meg éppen az ablakunk előtt. A sofőr rükcverbe kapcsol, és észvesztő tempóban parkol be. Garennek is ilyen kocsija volt. A nyakam nyújtogatom, hogy lássam, texasi-e a rendszáma, de innen, ahol ülök, nem látni.

Lejebb csúszom ültőmben, és a táskámat az ölembe kapva kétségbeesetten próbálom kivenni a sofőr arcvonásait. A táskámban folyton magammal hordok egy pisztolyt, persze nincs hozzá engedélyem, mert ahhoz bepillantást kéne engednem a hatóságoknak az életembe, és jelentkeznem San Diegóban és Texasban is a hivataloknál. Úgyhogy ez ki van zárva.

Hunyorogva figyelem a kocsit. A férfi, aki kiszáll a vezetőülésből, baseballsapkát visel, amitől nem látni rendesen sem az arcát, sem a haját. Garen sohasem hordott se kalapot, se sapkát, főleg nem baseballt. A fickó folyton hátranézeget, mintha valakire várna.

Tess, túlreagálsz, mondom magamnak. Nyugi! Régebben valahogy jobban féken tudtam tartani a szorongást. Már elegendő van abból, hogy folyton félnem kell. Hogy minden zöreire összerendezzenek, és akkor is megijedek, ha hirtelen fölbukkan valaki előttem az utcasarkon. Amikor hármásban jógázunk Maggie-vel és Lilah-val, és a végén lazítunk, akkor is alig bírom lehunyni a szemem.

Na, megint muszáj odanéznem arra a kocsira... A fickó leveszi a sapkát, és látom, hogy szőke a haja... Jesszusom!

Nem, ez nem lehet Garen. Már négy éve vége a kettőnk dolgának. Egészen biztosan továbblépett már. Idegesen összegyűröm a szalvétámat, és megint odasandítok. A fickó

éppen elhajt a kocsival, az utasülésben egy csinos kis barna nővel. Sőhajtok egyet. A gyomromban enyhül a görcs.

Elkeserít, hogy ilyen semmiség miatt képes vagyok ennyire kiakadni. Begyűröm a tönkretett szalvétát a táskámba, és megpróbálom reszkető kezemet az asztalra rögzítve végignézni az étlapot. Elég ebből, Tess!

– Itt semmiféle hús sincs? – forgatja Maggie az étlapot tanácstalanul.

– Ez egy vega hely, Meggymag.

– Igen, Lilah, tudom, de még a Kék Kaktuszban is van hamburger, pedig az elvileg egy mexikói kajálda.

– Hát, úgy tűnik, a Zöldben nem figyelnek annyira a húsevőkre, mint amennyire a Kaktuszban a gringókra. – Lilah összecuska az étlapot.

Lerakom az enyémet az asztalra. – Figyu, nem muszáj itt ennünk! Tudjátok, hogy nem vagyok vad vega, még csak nem is tartom mindig az étrendet. Az a lusta fajta vagyok. – Garen utálta, amikor ezt mondtam magamról. „Rendelj egy steaket, Terese, és láss neki rendesen”, morgott nem egyszer. „Te nem lusta vega vagy, hanem egy lusta nő, ha már erről van szó!”

– Nem, szó sem lehet róla. Nem árt nekem sem, ha kicsit kiszállok a komfortzónámból. A tofus Caesar-saláta nagyon ínycsiklandónak látszik. – Maggie felmosolyog a hozzánk lépő pincérnőre.

Mindannyian salátát és ízesített ásványvizet rendelünk – kivéve Lilah-t, aki most sem mond le a diétás kólájáról.

– No, akkor számolj be nekünk, hogy milyen Bookernek dolgozni? – vigyorog Lilah dévajul.

– Szuper. Ragyogó főnök, türelmes és kedves. Nagyon tud dolgozni, és jól bánik az ügyfelekkel. Okos és vicces. Folyton neveltet. – Kuncognom kell, mert eszembe jut, mit mondott a lepukkant kis kocsijáról a minap: hogy olyan gusztustalan, hogy még a macskák is elkerülik. Amiről eszembe jut valami: – Maggie, már annyiszor akartam kérdezni... Miért szólítjátok Bookert mindig valamilyen macskanéven?

– Tudod, ugye, hogy a neve, Gatto olaszul macskát jelent? – Bólintok. – Szóval az úgy volt, hogy amikor katona volt, egy küldetéshez mindenkinek kódnevet kellett választania. A nevéhez illően valami nagymacskafélét akart, párducot vagy leopárdot, ha már... A csapata viszont úgy tett, mintha elfelejtették volna, és elkezdtek mindenféle macskaneveken szólítani – Garfield, Sylvester és a többi. Gondolhatod, hogy mennyire élvezte... Nekem viszont nagyon tetszett a dolog. – Maggie szája fülig ér. – Amikor Seth ezt elmondta, elhatároztam, hogy továbbviszem ezt a katonás hagyományt, és azóta is szívatom vele. Bármilyen macskanév jó, akár könyvben szerepel, akár filmen, bármiben. Jó muri...

– Kitaláltam egy újat – közli Lilah csillogó szemmel. – Grimalkin. Ő shakespeare-i macsek.

– Remek! – Maggie már írja is be a telefonjába. – Melyik darabban van?

– Macbeth – felelem Lilah helyett.

– Te is Shakespeare-rajongó vagy? – érdeklődik Lilah tágra nyílt szemmel.

– Nem, csak emlékszem rá a suliból – vallom be. – Nem nagyon élvezem a darabjait, bár a vígjátékok még elmennek, de a tragédiák túl lehangolóak. A szerelmi történetei is. Mint a *Rómeo és Júlia*. Ugyan miért kéne az embernek megölnie magát csak azért, mert a szerelme meghalt? Oké, az ember szomorú meg gyászol, de hogy öngyilkos legyen...? Képtelenség.

– Booker csaknem ugyanezt mondta tegnap – mondja Maggie fura kis félmosollyal.

– És még okos és jóképű is... – szalad ki belőlem meggon-
dolatlanul.

Ahogy felpillantok a két lányra, két óriási vigyort látok magam előtt.

– Mi az? – kérdezem feszülten.

– Akkor... kedveled Bookert? – firtatja Lilah. – Úgy értem, hogy... tetszik?

– Nem. Vagyis, mint barátot, igen, kedvelem, de nem a romantikus értelemben gondolok rá. Hát, vaknak kéne lennie egy nőnek ahhoz, hogy ne vegye észre, milyen, nem?

– Jogos – helyesel Lilah. – Bár nem annyira jóképű, mint Cole.

– ...vagy mint Seth – szól közbe Maggie. Nem akarok vitát kavarni, úgyhogy nem mondom, hogy bár a párjaik tényleg nagyon szívődöglesztőek, mégis csak Booker közülük a legkülönb. A legszexisebb. Nekem meg új élet kéne...

– Book jó ember, és nagyon szórakoztató – jegyzem meg tömören. Arról hallgatok, hogy azt is szeretem, hogy fegyverrel járkál. Mindenhová. Tud magára vigyázni.

A két lány sokatmondóan pillant egymásra. Ugyan, kit akarok átverni? Booker igenis olyan érzéseket ébreszt bennem, amikről már régen lemondtam. Amikről azt hittem, számomra már nem létezhetnek. Biztosra vettem, hogy Garen kiölt belőlem minden efféle érzelmet, de szó szerint. A gerincemen hideg kúszik fel, amint arra az utolsó borzalmas napra gondolok...

A boglyas hajú, pirospozsgás pincérnő ekkor – szerencsére – kikökkent lidércnyomásos gondolataimból, mert elénk rakja a rendelt ételt.

– Maggie? Maggie Brown? – kiált fel az aprócska nő. – Ó, egek! Az érettségi óta nem láttalak! Tetszik a hajad.

– Szia. Melody. Kösz, és már nem Brown vagyok, hanem Prescott. – Maggie felemeli gyűrűs kezét a lány felé, és mosolyog, de nem túl melegen.

– Igen, tudom. Hillary Jeffers mondta, hogy muszáj volt férjhez menned. Úgy látom, még elég sok van hátra... Mármint időben... – A nyakát nyújtogatva próbálja kivenni Maggie haskörméretét.

– Igen, de csak azért, mert nem vagyok terhes. Hillary szeret fecsegni – egyenesedik ki Maggie ültében.

– Szóval nem vagy terhes... – állapítja meg olyan nyilvánvaló csalódottsággal a lány, hogy az már kimondottan durva.

Tudom, hogy nem szabad senkit sem azonnal megítélni, de ez a kis nőci nagyon nem tetszik nekem sem. Maggie se rajong érte, és látom, ahogy elkerüli vele a szemkontaktust, és inkább a salátájára összpontosít.

– Nos hát, Hillary egy darabig biztos nem fog pletykálni azok után, ami vele történt a múlt héten – csipog Melody, és álszent sajnálkozás mögé rejti a vigyorát.

– Mi történt Hillaryval? – Maggie felnéz, egyenesen a pincérnő szemébe.

– Hát te nem tudod? Hol élsz, az erdőben? – csodálkozik Melody.

– Nem, csak éppen el volt foglalva a diplomavédéssel és az új lakberendezési stúdiója beindításával – szólal meg Lilah nem túl barátságosan.

– Ismerjük egymást? – húzza fel az orrát Melody.

– Ő a sógornőm, Lilah Colter, ő pedig a barátnőm, Tess Bennett – mutat be bennünket Maggie. – Lányok, ő pedig Melody Winkmyer. Ő, Hillary meg én egy suliba jártunk.

Kicsit felkapom a fejem arra, hogy Maggie a sógornőjének mondja Lilah-t, pedig a fiúk – Seth, Cole és Booker – nem rokonok, csak barátok. Bár ha meggondolom, tényleg úgy viselkednek egymással, mintha egy család lennének...

– Hillary a barátnőnk volt – mondja Melody Lilah-nak.

– A te barátnőd – helyesbít Maggie. – Engem gyűlölt.

– Igaz, de te elhappoltad a fiúját, nem? Úgyhogy érthető.
– Melody a kötényébe törli a kezét.

– Seth azt mondja, Hillary mutatott némi érdeklődést iránta, de ez a dolog nem volt kölcsönös. – Lilah kortyol egyet a kólájából. – Seth azt is mondta, hogy a kérdéses hölgy elég csúnyán viselkedett Maggie-vel, egyszer-kétszer meg is akarta ütni.

– Hát akkor most elnyerte méltó büntetését – csillan meg Melody szeme kárörvendően. – A suliban összejött egy fickóval úgy fél éve, akit aztán Hillary dobott egy másikért. A pletyka szerint az ex jól eltángálta. Most felszakadt szájjal és fekete szemekkel járkal... Úgy hallottam, hogy még egy

bordája is eltört. Úgy kellett kiossonnia a kollégiumi szobából az éjszaka közepén, hogy meg tudjon lógni előle. Egész éjjel vezetett hazáig. Most a szüleinél bujkál.

Uralkodnom kell magamon, nehogy elhányjam magam, ahogy hirtelen átélek, újra érzek minden egyes ütést, pofont, azt, ahogy a fejem a falhoz veri... Hátradőlök a széken, és nagy levegőket veszek, nehogy elájuljak.

– Melody, sietünk, hoznád a számlát? – Lilah hangja mintha egy másik világból érkezne hozzám, ahogy a rémes emlékeket próbálom elhessegetni magamtól. Egy meleg tenyeret érzek a kézfejemem.

– Tess, jól vagy? – Bólintani próbálok Lilah kérdésére. – Tess! – A meleg kéz most a hajamat simítja a fülem mögé. – Tess!!!

– Mi a baj?

A másik hang felé fordulok. Maggie átült a másik oldalamra, és most ébredek rá, hogy egy ideje a kezemet fogja. Próbálok megnyugodni, hiszen csak az emlékek törtek rám. Gonosz, rémes emlékek, de ez már mind a múlté. Biztonságban vagyok.

– Elnézést. – Felegyenesedem, és az ölembe szorítom mindkét kezem. – Tudjátok, hogy én meg a vér... Mosolyogni próbálok. Homlokráncolásukból látom, hogy egyiküket sem győzőm meg ezzel a hazugsággal, de nem feszegetik a dolgot. Lilah fizet, és kimegyünk. A hűs őszi szél gyorsan kitisztítja a fejemet, és mire a kocsinhoz érünk, már úgy érzem, lassan visszanyerem az erőmet.

– Van kedved a Walgreensbe bemenni most, vagy inkább kihagynád? – érdeklődik Maggie, és bemászik hátra, hogy előre ülhessek.

Nem akarok több figyelmet magamra vonni. – Ha akartok menni, oké, nem bánom. – Leengedem az ablakot, hogy még több friss levegő érje az arcomat.

– Jobban érzed magad? – kérdi Lilah.

– Igen, sokkal. Sajnálom... – Kicsit kacarászni próbálok, de szálnalmas vagyok, és kínos kukaságban ülök végig

az úton. A legjobban azt szeretném, ha most egy lyukba bújhatnék.

Lilah az áruház előtt parkolja le a kocsit. – Találkozzunk itt, mondjuk tíz perc múlva – indítványozom, mert nem szeretném az orruk előtt megvenni a hajfestékeket.

– Jó. Csak egy terhességi tesztet akarok venni, úgyhogy nem tart semeddig – mondja Lilah. – Akkor...

– Várj csak, terhes vagy? – kérdezi Maggie, miközben kinyitja az üvegajtót.

– Hát éppen ezt akarom megtudni – feleli Lilah. – Csak két napja késik, úgyhogy nem kell előre inni a medve bőrére.

Maggie arca felragyog. – Az vagy! Látom a szemedben!

– Igen, én is azt hiszem – ragyog Lilah is. – De nem az első eset, hogy késik, és a tesztek eddig mindig negatívak voltak.

– Mostantól csak pozitívan gondolkozunk, jó? – Maggie elindul. – Oké, keresek egy-két lakberendezési lapot a friss melónkhoz. Akkor itt találkozunk, csajok, pár perc múlva. – Maggie az újságos felé veszi az irányt, én meg a hajápoló részleghez sietek. Leveszem a polcra a megszokott hollófeke tértartós színezőt, majd a samponokat veszem szemügyre. Hirtelen Lilah kerül elé, kezében a teszt. – Olcsó házi hajfesték? Ezt komolyan gondolod? Ez a kence rongálja a hajadat – jelenti ki, és csipőre teszi a kezét. – Szerzek neked profi terméket, Tess!

– Ó, jó ez nekem – erősködöm, és zavartan forgatom a dobozt a markomban. Maggie említette egyszer, hogy Lilah elvégzett valami fodrászsulit, és igazi sznob lett, már ami a hajápoló cuccokat illeti.

A vállamra teszi a kezét, és halkán megszólal: – Tess, remélem, már tudod, hogy megbízhatok bennem. Kérlek, mondd el, ki elől bujkálsz!

Ettől a hirtelen, nyílt kérdéstől kissé rám jön a dadogás, miközben gondolkozom, hogy most hazudjak valamit, vagy vegyek egy mély levegőt, és ugorjak fejest, nyíljak meg ez előtt a két lány előtt, akik rengeteg energiát ölnek abba, hogy barátkozzanak velem.

Mivel már belefáradtam a rejtőzködésbe, és elegendő van abból, hogy mindenkit távol tartsak magamtól, megteszem az első lépést. – Ennyire nyilvánvaló? – kérdezem bátortalanul, szinte suttogva. – Hát nem egy fejesugrás, de ez is valami...

– Az én apám drogdíler volt. Biztosan olvastál róla a lapokban, amikor Booker kórházba került. Mert belefutott a hírhedt Harry Dreserbe. Apa nagyon értett az álcázáshoz. – Lilah összevonja a szemöldökét. – Amikor láttam a sötét hajadat és a sötét kontaktlencsét, meg azt, ahogy kerülöd a szemkontaktust az emberekkel, rájöttem. Valójában az első perctől kezdve tudom.

– Az első perctől... É-és... Booker is tudja? – Levegőt sem kapok, annyira félek a választól.

– Hát sohasem mondta, de szerintem tudja ő is. Elég éles eszű, nem könnyű őt átverni. Hidd el nekem, én csak tudom – grimaszol.

Mély lélegzetet veszek. – Az a fickó... az exem... kontrollmániás volt. Az életem minden részletét uralni akarta. Ha nem feleltem meg az elvárásainak, tett róla, hogy azonnal megtudjam – magyarázkodom, miközben a festékes dobozt nyomorgatom, és le nem veszem róla a szemem. – Ahogy annak a Hillarynek, nekem is menekülnöm kellett, ezért vagyok most itt. Valahányszor újrafestem a hajam, mindig megfogodom, hogy most utoljára csinálom. Hogy véget vetek a bujkálásnak. Azt hiszem, még mindig hagyom, hogy uralkodjon rajtam.

– Ennyire rémes volt? – Lilah halkán felsóhajt, én bólintok. – Az éttermi jelenet eszedbe juttatott egyet s mást, vágom.

– Lidérces emlékeket... Légyszi, nem mondd el senkinek! Nem akarom nagydobra verni. Még mindig félek, hogy megtalál. Nem vagyok elég erős még ehhez.

– Sokkal erősebb vagy, mint gondolnád, Tess, de tőlem nem fogja senki sem megtudni – ígéri Lilah, miközben a közelgő Maggie-t nézzük, aki egy kupac magazinnal érkezik.

– Porfesték házi használatra...? – jegyzi meg a dobozomra pillantva, majd Lilah-hoz fordul: – Gyere ki a sokkból, Lilah. Nincs semmi baj, ő még nem esett át a kiképzéseden, úgy-hogy nem tudhatja...

– Tartsd a szád, csajszyikám – nevet Lilah. – Na, gyerünk, ki akarom már próbálni – lengeti meg a kezében tartott terhességi tesztet. Belém karol, a kasszához kormányoz, és látványosan grimaszol, miközben kifizetem a hajfestékeket.